

Ново булче.

Седи Румянъ въ ранна заранъ
предъ хана си—не погленда;
кждри спусналъ чакъ до венди,—
кафе пие, кавалъ пьотри
съ бѣли кости.

Преминаватъ бѣломорци
и задѣватъ: — Ей, Румяне,
нѣма ли бре ти да станешъ,
ябанднии въ хана гости
да приемешъ?

Кладенеца вжне нѣма,
въ обора ти—пълни ясли;
огньоветъ вредъ угасли
и навеситъ сж нѣми,
ей, Румяне . . .

Подслуша ги ханднийката,
па извика съ тънко гърло:
Спрете, бѣломорци върли,—
тая заранъ мълкомъ хана
отминете.

Румянъ има ново булче,
булчето му първо чедо
на родилна пазва гледа.
Румянъ чака сватоветъ
отъ Хаинто.

Утре вечеръ тукъ ще писнатъ
намазани, повилняли
яворови два кавала—
единъ сватовъ—наловито,
другъ на радостъ.

И долняка тукъ ще свири
даромъ вино, ясли пълни.
Своитѣ ни ще осъмнатъ:
Румяница—булка млада
ще ги черпи.